

 Г Е Л И К О Н П Л Ю С

Peter Curman

KÖRSVENNEN
I DELFI

Dikter

Helicon Plus
St. Petersburg
2006

Петер Курман

ДЕЛЬФИЙСКИЙ
КОЛЕСНИЧИЙ

Стихотворения

Перевод Ильи Фонякова

«Геликон Плюс»
Санкт-Петербург
2006

Vad en ensam poet förmår

Vad förmår en ensam poet mot kriget?

Mitt svar är: Mycket!

Dikter är inte kulor som dödar

Dikter är kulor av liv

När poeten siktar och skjuter
träffar han i trakten av ditt hjärta!

En dikt kan plötsligt lysa upp

likt ett spårljus i natten

Alla bär vi på hemliga världar

som dikten kan väcka till liv

Att få ditt hjärta att bulsa och vidgas

är poetens stora bedrift

Därför:

Poeter i hela världen — skjut!

Skjut era fredskulor

mot fiendens pansarbröst!

Lys genom natten med diktens strålkastarljus!

Låt era ord väcka en fredsstorm

som får vapnen

att som löv flyga ur angriparnas händer!

Что может поэт?

Что может сделать одинокий поэт
Против грозящей войны?
Я отвечаю: многое!
Ибо и стихи — пули,
Но не те, которые убивают,
Стихи — это пули жизни.
Если тебя подстрелит поэт,
Ты обретаешь новое зрение.
Стихотворение может высветить в тебе самом
То, чего и сам ты не подозреваешь —
Ведь в каждом из нас таятся
Невостребованные миры.
Стихотворение бывает способно
Изменить всю твою жизнь
И заставить сердце биться быстрее.

Поэтому:

Поэты всего мира — огонь!
Пусть ваши пули убьют войну,
Пусть ваше слово разоружает
Армии смерти!

Auktion

Här står jag:
en poetisk utropare
som håller auktion mitt i livet.
Nästan allt jag äger
har redan gått under klubban:
mina fruar, mina misslyckanden, mina drömmar.
Nu bjuder jag ut resten av mitt liv!
Vad ger ni för den här lilla livslöggen
välplöckad, ansad och fin?
Eller den här viktlösa drömmen
fortfarande het av längtan?
Inte visste jag
att det fanns så mycket bråte kvar.
Förr hade jag ropat ut det
möbel för möbel, bräda för bräda
men nu låter jag hela klabbet gå
på en gång.
Så, mina vänner,
ni som fortfarande drömmer om ett fynd:
Passa på!
Vad bjuder ni för ett liv?

Аукцион

Вот я стою
Аукционер от поэзии
Аукцион называется:
«Посередине жизни».

Почти все, чем я обладал,
Пошло уже с молотка:
Мои жены, мои ошибки, мои сны.
Выставляю теперь на торги
То, что осталось.
Что дадите вы за маленький остаток
Этой жизни-обманщицы,
Столько раз обдуманной, распланированной?
За эту мечту, все еще горячую от страсти?
Не много успел я понять,
Немало мусора за собою оставил.
Бывало, я выставлял на продажу
Свое достоянье поштучно, как мебель.
Ныне все идет одним лотом.
Так что, друзья мои,
Те, кто еще не разуверился в удаче —
Есть шанс для вас!
Что вы дадите за мою оставшуюся жизнь?

Livet

Det är dags att se livet i ögonen
utan tillägg och undanflykter.
Att inse att vi inte blev de hjältar vi en gång ville bli
— utan snarare en samling kantstötta och luggslitna överlevare;
canceropererade, bypassade, eller bara normalt giktbrutna.

Sparbanken Eken föreslår att vi skall spara oss till en tryggad
ålderdom
men livet vill tydligen annorlunda:
några av oss hinner inte få någon ålderdom alls
andra hamnar på sjukhem eller på långvården
medan sparkapitalet går åt till avgifter och kommunal representation.

Livet är fräckt nog
att inte anpassa sig till våra almanackor.
Det går sin egen väg
utan att bry sig om våra upprörda protester.

Såsom tillhörande skapelsens krona häpnar vi:
Betyder då vi ingenting?

Жизнь

Пора посмотреть жизни в глаза
Безо всяких шор и дискриминаций.
Пора понять, что мы не стали героями,
Которыми стать хотели,
Что сегодня мы просто толпа выживших,
Потрепанных жизнью,
Оперированных по поводу рака,
Страдающих подагрой.

Сберегательный банк «Старый дуб»
Советует нам застраховать свою старость,
Но жизнь располагает по-своему.
Кто-то из нас вообще не загадывает
Сколько-нибудь далеко вперед,
Кто-то попадает в больницу или дом престарелых,
Поскольку сбережения ушли на повседневные расходы
И деловые завтраки.

Жизнь достаточно бесцеремонна,
Чтобы не считаться с нашим личным календарем,
Она движется куда ей надо,
Невзирая на наши яростные протесты,
И мы, привыкшие считать себя венцом творения,
Поражаемся:
Неужто мы и впрямь ничего не значим?

Språnget

Mitt i språnget
mellan båten och bryggan
är jag fortfarande närmare 16 än 60
Kolsyran i kroppen går visst aldrig ur

Benen har egna minnen
av snabba raider
över klippblock och uppför bergssluttningar.
Det skriker fortfarande om gymnastikkorna
när de tvärnitar på det blanka golvet.

Döm om min förvåning
när jag plötsligt känner benen vika sig
och jag stupar som en oxe
pladask ner på bryggan.

Låg länge på mage med vrickad fot och värkande ben:
oxe och nerstörtad ängel i samma person:
definitivt närmare 60 än 16.

Och av kolsyran?
Inte en bubbla!

Прыжок

На середине прыжка с лодки на пристань
Я все еще был ближе к шестнадцати, чем к шестидесяти,
Тело мое и думать не думало
О том, что когда-нибудь станет углем.
Ноги мои еще сохраняли память —
Собственную свою память! —
О лихих пробежках по склонам гор, через валуны,
О том, как взвизгивают подошвы спортивных кедов
От резкого поворота на сверкающем паркете!

Поймите же мое изумление,
Когда колени мои вдруг подломились,
И я растянулся, как вол, на пристанском настиле.

Лежа долгое время на животе
С вывернутой ступней и ссадиной на голени,
Вол и падший ангел в одной персоне,
Я был определенно ближе к шестидесяти, чем к шестнадцати.
Но превратиться в уголь!?
Ну уж нет, извините!

Min spegelbild

Min spegelbild och jag
är inte överens.

Min spegelbild är uppblåst och fet:
själv håller jag min vikt, på något hekto när.

Min spegelbild tramsar och hoverar sig som en rödmosig predikant;
själv håller jag mitt intellekt i strama tyglar.

Min spegelbild är feg oh beredd på kompromisser;
själv viker jag inte en tum och håller stenhårt på min integritet.

Frågan är alltså vem som är jag:
Min spegelbild
eller jag själv
som låter mig speglas på ett så betänkligt sätt

Мое зеркальное отражение

Мое зеркальное отражение и я —

Не совпадают.

Мое зеркальное отражение —

Толстое и надутое,

А я —

Регулирую свой вес в диапазоне плюс-минус несколько фунтов.

Мое зеркальное отражение

Паясничает налево и направо,

Важничает, словно какой-нибудь

Краснощекий проповедник,

А я подчиняю свой интеллект

Строгой дисциплине.

Мое зеркальное отражение

Трусливо и склонно к соглашательству,

А я тверд, не отступлю ни на дюйм

От своих убеждений.

Но возникает вопрос: кто же, собственно, я —

Мой образ в зеркале

Или вот этот я,

Позволяющий отражать себя

Столь одиозно?

Karriär

Först är man ung
Sen är man ung och förhoppningsfull
Sen är man ung och lovande
Sen är man ung och talangfull

Sen är man debuterad

Sen är man ung och begåvad
Sen är man ung och framgångsrik
Sen är man begåvad

Sen är man alltför politisk
Sen är man alltför privat
Sen är man alltför allmän
Sen är man alltför smal

Sen är man etablerad

Sen är man en repris
Sen är man en repris på repris
Sen är man en återkomst
Sen är man en upprepning

Sen är man
Sen är man
Sen var man

Sen är man inte

Карьера

Сначала ты молодой
потом молодой надеющийся
потом молодой подающий надежды
потом молодой талантливый

потом молодой публикуемый
потом молодой хвалимый
потом молодой преуспевший
потом преуспевший просто

потом чересчур политизированный
потом чересчур камерный
потом чересчур отвлеченный
потом чересчур приземленный

потом чересчур застоявшийся
потом себя повторяющий
повторяющий повторенное
потом ты деградирующий
потом ты всем надоевший
потом ты еще существующий
бывший
потом ты — не...

Intertextuellt

Henry Parland, det finlandssvenska geniet, skrev en gång:

«Kaffe eller te? Hamlet sade det vackrare...»

Det var omkring 1920.

Idag, strax före millennieskiftet, vill jag tillägga:

«Pass by eller By pass?»

Ingen vill väl klandra W.B. Yeats för att han på sin gravsten lät inrista:

«Cast a cold eye on life, on death. Horseman, pass by!»

Jag tror inte att han skulle förmena någon
att vända på ordföljden.

Интертекстуальность

Генри Парланд, шведско-финский гений, однажды написал:
«Чай или кофе? Гамлет сказал бы изящней...»

Это было примерно в 1920 году.

Сегодня, накануне Миллениума, я бы добавил:

«Pass by или By pass?»

Никто не обиделся бы на У. Б. Йейтса за слова на его
могильном камне:

«Cast a cold eye on life, on death. Horseman, pass by!»

Не думаю, что здесь можно поменять порядок слов.

Om vissa saker, älskade

Om vissa saker älskade,
kan vi alltid vara överens.

Någon måste sitta hos dom gamla när dom dör
Någon måste sitta hos oss själva när vi dör
Någon måste hålla den vissnade handen i sin
Någon måste föra glaset till de torra läpparna
Någon måste vaka över detta bräckliga liv
som omärkligt försöker frigöra sig ur den fågeltunna kroppen
Någon måste vara hos oss när ögonblicket är inne
Någon måste sluta våra ögonlock och binda upp vår käke
som fänigt gapar mot taket
Någon måste företa den slutliga inspektionen
och ringa de nödvändiga samtalen.
Någon måste fortsätta livet efter oss.

Om vissa saker, älskade,
kan vi alltid vara överens.

В чем-то, любовь моя...

В чем-то, любовь моя,
С тобой мы всегда согласны.

Кто-то должен быть рядом, когда старики умирают.
Кто-то должен быть рядом, когда мы умираем
Кто-то должен держать дрожащую руку в своей.
Кто-то должен стоять на страже над этой хрупкою жизнью
Потихоньку стремящейся вырваться из худого, птичьего тела,
Кто-то должен быть с нами, когда настанет наш час,
Кто-то должен закрыть нам зрачки и подвязать челюсть,
Немо разинутую в потолок.
Кто-то должен удостовериться в том, что случилось,
И позвонить куда следует.
Кто-то должен продолжить жизнь после нас.

В чем-то, любовь моя,
С тобой мы всегда согласны.

Döden

Denna grekiskt dånande sommar
när solstrålarna stod som spön i backen
gick du under dina drömmars paraply

När
ditt ansikte plötsligt förmörkades
var det inte
du som tänkte på döden
Det var döden som tänkte på dig

Смерть

В то грозное греческое лето
Под беспощадными лучами солнца
Ты шел по улице под зонтиком мечты.
Твое лицо внезапно потемнело.
Не ты подумал в этот миг о смерти,
То смерть подумала о тебе.

Stenhjärta

Och jag som trodde
att alla tågen hade gått och alla klockor stannat
Aldrig mer
skulle en sprittande känsla röra vid mitt stenhjärta
Och så detta!
Det porlar och sjunger från ingenstans.
Sekundvisaren snor runt som en berusad dansös
på evighetens dansgolv.
Havet har vänt och kommer tillbaka
med all sin kraft och längtan.
Det är för komiskt:
Jag och mitt stenhjärta!

Каменное сердце

И это — я, который думал,
Что все поезда ушли, и все часы остановились,
И никогда чувство радости
Не тронет окаменевшее сердце?..
И вдруг —
Эта рябь на воде, это песнь ниоткуда!
Рынок пляшет вокруг, словно пьяная балерина
На танцплощадке вечности!
Возвращается отхлынувшее море
со всей своей силой и страстью.
Это даже смешно:
Я — и мое окаменевшее сердце!

Rötter

Sitter ensam i köket i sommarnatten
Tystnad
bara hjärtat som plikttroget lunkar på
i öronsnäckorna.
Pappret ligger vitt och oskrivet
under en ovillig penna
Någonstans i mitt undermedvetna
rör sig tankar och aningar
som vägrar att låta sig omvandlas till ord
Vad kan jag göra annat än att skriva om tystnaden
om frånvaron av ord
som samtidigt är närvaron av något annat och påtagligt
Men jag skriver inte, lyssnar istället till tystnaden
som hela tiden stegras och förtätas

Utanför fönstret
bryter björkarna sig loss ur marken
De sträcker sina grenverk mot den ljusa natthimlen
i en yvig gest av frihet
Jag kan nästan höra dem växa
En sådan längtan som finns i de susande löven
Vad är det de försöker säga till mig?
Någonstans långt inne i mig
förstår jag deras hemliga språk

För mitt liv och trädens liv
vrider sig ner i samma rotsystem
i jorden
som snart tar oss tillbaka

Корни

Сижу одиноко ночью на кухне.
Тихо.
Слышна лишь сердечная рысь
В извилинах моего ушного канала.
Бумага передо мной бела
И перо не склонно к работе.
Где-то в подсознании шевелятся
Смутные мысли и страхи,
Не решаясь облечься в слова.
Что я могу сделать, о чем написать?
Разве что – о тишине, о безмолвии,
В которых угадывается присутствие
Чего-то почти осязаемого...
Но я не пишу, а слушаю тишину,
Которая все это время растет и сгущается.
А за окном
Березы пытаются вырваться из земли,
Они вскидывают сетку своих ветвей
К светлому ночному небу
Энергичным жестом освобожденья.
Я почти могу слышать, как они растут.
Сколько страсти в трепете листьев!
Что хотят они сказать мне?
Где-то внутри себя я понимаю их язык,
Ибо их жизнь и моя жизнь
Вкручены, вмучены
В общую корневую систему
В недрах земли,
Которая со временем затребует нас обратно.

Drömmen

Min dröm
Min längtan
Jag tror varje poets dröm och längtan
är att du som läser det här
längst in i dikten
längst ner i språket
i den hemlighetsfulla trakt
där orden blir till
ska bli varse
det knappt hörbara
porlandet
från källsprånget inom oss

gör du det
och inte förnekar dig själv
står du i förbund
med det innersta i poesin
som är att våga namnge och hålla fast
det ogripbara

Då
inträffar det märkvärdiga
att ju mer du upphäver dig själv
desto verkligare bli du!

Мечта

Моя мечта,
мое глубокое желание —
я полагаю, у всякого поэта
есть мечта и глубочайшее желание —
состоит в том, чтобы вы,
ныне читающие это,
вошли в стихотворение,
вникли в его язык,
в тайную тайн,
где рождаются слова,
расслышали бы
лепетание родника
там, в глубине.

Если это случится,
если вы не отвернетесь равнодушно,,
вы вступите в тайный сговор
с поэзией, суть которой состоит в том,
чтобы давать имена невыразимому,
удерживать неуловимое.

И тогда
нечто важное произойдет,
вы больше от жизни возьмете,
осуществитесь полнее.

Stora förlåtelsedagen

Alla drömmer vi om Den Stora Förlåtelsedagen
då våra synder lyfts från våra hjärtan
liksom vi må förlåta dem oss skyldiga äro...
Att en gång för alla
få stryka ett streck över alla illgärningar
och vardagliga tillkortakommanden
som vi i vårt oförstånd begått —
nog vore det en nåd att stilla bedja om!
Men tro inte att här ges någon nåd:
här läggs ränta på ränta.
Ingen smärta är så stor att den inte kan bli större
Ingen skuld så tung att den inte kan bli tyngre
Med en bindel för ögonen
har du snavat fram i ditt liv
som var du ensam i världen
Bakom dig störtade människor och städer samman
men ingenting märkte du
Försjunken i din egen värld
lät du världen gå under!
Bli därför inte förundrad
om det otroliga skulle inträffa:
Den Stora Förlåtelsedagen skulle gälla
för alla.
Bara inte för dig.

Великий Прощенный день

Мы все мечтаем о Великом Прощенном дне,
когда все грехи падут с наших плеч —
пусть даже для этого нам придется простить
тех, кто грешен перед нами.

Раз и навсегда списать
все недобрые наши поступки,
все глупости, совершенные нами по глупости —
это ль не акт милосердия,
о котором стоит молиться!

Но не надейся, что милосердие тебе гарантировано!
Все так переплелось в этом мире,
и нет боли столь сильной, чтобы она не могла стать сильнее,
и нет столь тяжкого долга, чтобы он не мог стать еще
тяжелей.

С повязкою на глазах
ступал ты по жизни,
как будто один ты в мире,
за спиной твоей гибли люди, рушились города,
но ты не замечал ничего,
погруженный в свой собственный мир,
предоставляя всему остальному лететь в тартарары.
Поэтому —
не удивляйся, если
Великий Прощенный день состоится
для всех.
Но — не для тебя.

Dubbel bokföring

Som djuren i sina burar
trampar vi runt i våra liv
Genom spjälorna ser vi
livet virvla förbi
Vi fåktar med armarna
som hönan med sina vingstumpar
men rör oss inte en tum
Vart tog vår lovprisade frihet vägen?
Vi som skulle revolutionera världen
kapa de borgerliga trossarna
och sätta kurs mot oändligheten
Ingenting var ju omöjligt
Hela världen låg öppen för oss
Det var vi som skulle skriva de stora romanerna
och dikten som förändrade världen!
Vart tog allt vägen?
Nu gnider vi oss alltsom oftast
som strykrädda hundar
mot närmsta byxben.
Diskret knyter vi nävarna i byxfickorna.
Dresserade av skräcken
balanserar vi vår dröm på nosen
i stället för att sätta tänderna i dem
som vill ta den ifrån oss.
Men om ni frågar oss
om vi gett upp svarar vi:
Gett upp?
Vi?
Aldrig!

Двойная бухгалтерия

Как звери в клетках зверинца,
мы топчемся в клетках собственных жизней,
сквозь решетки бросая взгляд
на жизнь, бурлящую за барьером.
Отмахиваемся, машем руками,
словно курица вялыми крыльями,
но не сдвигаемся ни на дюйм.
Где же наша хваленая свобода?
И это - мы, мечтавшие переделать мир,
отнять богатства у буржуазии
и указать человечеству новый путь,
устремленный в бесконечность:
нет ничего невозможного,
ведь вся Вселенная принадлежит нам!
И это — мы, собиравшиеся написать великие романы
и стихи, которые перевернули бы мир!
Куда же все подевалось?
Сегодня мы, как собаки, боимся хлыста
и готовы тереться о ближайшую штанину,
а кулаки предусмотрительно прячем в карманы.
Мы вышколены террором,
наши мечты балансируют
на кончике нашего носа,
и мы не решаемся вонзить зубы в тех,
кто отнимает у нас нашу главную мечту.
Но если кто-то вдруг спросит:
расстались ли мы с нею — мы отвечаем:
расстаться? Бросить?
Мы?
Никогда!

Årstiderna

Vinter:

Ljudlöst

singlar den första snöflingan

mot marken

och tas emot med buller och bång

från den kommunala snöskrapan

Vår:

Framåt mars blir det uppror:

Båtarna vill inte ligga på sina katafalker längre

De vill ner i det levande vattnet;

Känna havets andning

och en vattenlock kittla under stäven

Sommar:

Att sträcka ut sig och somna i gräset.

Och plötsligt kommer gräsklipparen!

Höst:

Oktober skakar guldmynten ur träden

Markens fattiga församling tar upp kollekt.

Времена года

Зима:

Беззвучно

первая снежинка плывет к земле

и попадает тотчас

на большую ракетку снегоуборочной машины.

Весна:

В марте начинается бунт,

лодки не хотят более томиться в своих катафалках

и рвутся вниз, на живую воду,

ловя дыхание моря

и журчанье воды в запрудах.

Лето:

Упасть в траву, растянуться блаженно!

И тут появляется газонокосилка.

Осень:

Октябрь отряхает с деревьев золотые монеты.

Благотворительница-земля собирает их в пользу бедных.

Varför lyser inte solen över Lysekil?

(Till minnet av en stormbelg)

Nu kommer havet in från havet:
Vitskummigt marscherar det in i Gullmaren
våg för våg:
en havsockupation!
I hamnen dirigerar en ursinnig dirigent en havssymfoni
i segelbåtarnas riggar
och över Skaftölandet driver
likt redlösa skepp
de lågt flyende molnen

Vart tog sommaren vägen?
Är hösten redan här?
Varför lyser inte solen över Lysekil?
Låt er inte luras!
Rätt vad det är syns en sjömansbyxa bland molnen
— och så ännu en!
Blir det mer blått spricker hela himlen opp!
Och allt blir som vi vill att det ska vara:

Gullmaren som en glittrande spegel
vattenvidderna fyllda av segel
Och när solen går ner
glöder fönstren i Fiskebäckskil
och Skaftöbergen gulnar mot horisonten
Då kan vi alla återigen med silversked
skumma guldskimret av Gullmaren!

Почему не сияет солнце в Лайсекиле?

(В память о штормовом уик-энде)

Море врывается:
белая пена вторгается в Чаячью бухту,
вал за валом —
оккупация морем!
В гавани неистовый маэстро
дирижирует симфонией моря,
снасти парусных лодок
звучат, как струны,
и летят облака над островом Шафт,
как потрепанные корабли.

Где ты, лето?
Или уже наступила осень?
Не позволяйте себя одурачить!
А пока все это творится,
штанина матросских брюк проглядывает в облаках.
А вот и вторая!

Хоть бы клочок синевы проступил!
Взорвалось бы, очистилось небо!
Тут и сбудутся наши желанья,
и залива блестящее зеркало
заполнит толпа парусов,
и на закате солнца
в домах засветятся окна,
и желтые горы на острове Шафт
означатся на горизонте,
и снова мы сможем серебряной ложкой
зачерпнуть золотое мерцание Чаячьей бухты!

Snabbis

En snabbis ut i Europa för att kolla in läget:
att stenarna på Rhodos stränder ligger kvar
(jag tar med mig en näve hem att lägga i dubbelfönstren)
att restaureringen av det gamla Mussolinihotellet Hotel de Roses
fortskrider
liksom tunnelbanebygget i Aten
så att de olympiska gästerna kan färdas på räls genom Hades.
I Sofia konstaterar jag
att det trakiska guldets oförtrutet glimmar i sina glasmontrar
trots det luggslitna livet på gatan.
Allt är som det ska.
Det är bara våra vrenskande liv som inte är det;
detta opålitliga liv som plötsligt överger oss
eller förvandlar oss
till grånade hjältar med hörapparater och käppar.
Alla tycks nu befinna sig i den flexibla medelåldern
som varar från fyrtio till sjuttio.
Surögt betraktar vi det unga släktet
som sover fram till tolv och aldrig läser dödsannonser.
Men tro inte att vi ger upp!
Vår längtan går aldrig ur blodet
och fastän toalettbestyren numera inte bara gäller potensen
bränner vår lust lika fränt som förr i ådrorna.

В спешке

Среди спешки всеобщей так важно бывает отметить,
то, что скалы на пляжах родосских стоят, как и прежде стояли,
(как-то жменью песка захватил я оттуда,
чтобы дома рассыпать его между рамами окон);
ресторанчик в гостинице Роз, тот, что помнит еще Муссолини,
процветает, разросся, как и стройка подземки в Афинах:
гости игр олимпийских промчатся по рельсам
через мрачное царство Аида;
убеждаюсь в Софии, что золото древних фракийцев,
как и прежде, прохладно мерцает в стеклянных коробках,
как бы улица ближняя ни грохотала.
Все как надо на свете, кроме нашей единственной жизни,
ненадежной такой, покидающей нас так внезапно
или вдруг превращающей нас в седовласых героев,
что взывают о помощи, опираясь на палку.
А пока — мы болтаемся где-то
в среднем возрасте, от сорока
до семидесяти, с мутным взором порой вспоминая
промелькнувшую юность, которая спит до полудня
и не видит в упор некрологов. И все же
не спешите нас сбросить нас со счета!
Наши страсти при нас, участвовавшие посещения
туалета — не значат, что мы импотенты..
Вожделенье, бурлит в наших жилах, как прежде!

Motljus i Helsingfors

Äntligen Helsingfors: Mannerheimvägen i starkt motljus.
Människor rör sig skugglikt över asfalten, snart nertrampade
av tiden liksom våra tankar, våra minnen.
Endast Mannerheim till häst
fortsätter obekymrad sin bronsritt genom historien.

Så många upprörda känslor, tankar, förhoppningar
som nu ligger nerpressade i asfalten under mina fötter.
Ändå var det här hjärtat fylldes av jubel.
Krogarna var fullsatta med löften, livet kände inga gränser.
Allt var här och nu; allt var läppar, hud, närhet.
Det var långt till sedan, framtiden utom synhåll.

På Observatoriegatan rusade solljuset genom ett konjaksglas
medan Vivaldi jubalde i högtalarna.
På en parkbänk därute kunde Björling ha diktat för sparvarna.

Så länge sedan nu.
Idag i motljuset hörs inga hjärtslag, ingen musik.
Trafiken flyter tyst som på en stumfilm.
Spårvagnarna glider ljudlöst förbi.

Tungt går jag själv på det nertrampade livet.
Fortfarande känner jag smärtan av det jag förlorat:
Drömmen om ett liv
som fyllde mig med närvaro och verklighet.

Прямой свет в Хельсинки

И, наконец, Хельсинки, проспект Маннергейма,
в резком прямом свете
движутся люди, асфальт
истоптан временем, лишь Маннергейм в седле
продолжает невозмутимо
свой бронзовый путь
сквозь историю.

Сколько мыслей, чувств, тревог и надежд
втоптано в этот асфальт под моими ногами!
И сердце еще помнит о былой радости:
уличные кафе были полны обещаний, жизнь не знала границ,
все — здесь и сейчас, все — губы, кожа, близость,
то, что прошло — прошло, а будущее — только будет.

На улице Обсерватории солнечный свет
бьет сквозь коньячную рюмку,
Вивальди звучит в репродукторе,
на парковой скамье за окном
Берлинг мог бы слагать стихи для воробьев.

Сколько прошло с той поры!
В прямом сегодняшнем свете
не слышать ни биения сердца, ни музыки.
Транспорт беззвучен, как в немом фильме.
Даже трамваи не громяют.

Я тяжело ступаю по затоптанной жизни.
Я еще не научился чувствовать боль потерь.
Сон о жизни переполняет меня —
такой живой,
такой реальный.

St Petersburg, juni 1997

Het sommardag:
Driver med strömmen nerför Nevskij Prospekt:
en människospillra bland andra
i det brutalt nyrika och nyfattiga St Petersburg

söker mig in i skuggan utmed Gastinni Dvor
— varuhusarkaden med sina många skyltfönster
som folk utan pengar kallar «muséet» —
medan taxibilarna på gatan slirar på lamellerna och taxametern

Här och var under glänsande lökkupoler
ligger stupade människor; i alkohol eller religion.
En svartklädd gumma står på knä och dunkar huvudet i gatan
medan hennes händer kramar ett kors.
Centralkommittén har slutat sammanträda.

Nere vid Alexanderplatsen, strax intill Neva
sjunger fortfarande Louis Armstrong om Mackiekniven
för blanka nylonknän i baren på Hotell Moskva
medan reklamskylden för Lapin Kultra släcks och tänds
som en förhoppning som inte vill dö

På sightseeing-båtarna gör guiderna sitt bästa
för att bringa ordning i den historiska oredan;
deras nasala föreläsningar blandas med mäsarnas skrik
och i Isakkatedralen har en duva tagit sig in
och flyger alldeles ocensurerad över besökarnas huvuden

Leningrad har kastat av sig soldatrocken:
Ett stenkast från mänskiströmmen på Nevskij Prospekt
köar maffians Mercedesbilar utanför hotell Europa:
Det hjälps inte att St Petersburg återtagit sitt gamla namn:
Belägringen fortsätter!

Санкт-Петербург, июнь 1997

Жаркий солнечный день.

Бреду по Невскому проспекту,
человеческий отпрыск, один среди многих,
в этом городе-нуворише, ново-нищем —
Санкт-Петербурге.

Захожу под аркады, в Гостиный двор —
грандиозный, сияющий витринами универмаг,
который безденежные люди называют «музеем»,
между тем как такси скользят по улице,
и таксометры крутятся.

Возле церкви с луковками-куполами —
распростертые люди: молятся? пьяны?
Старуха в черном стоит на коленях,
бьется о землю лбом, руки сжимают крест.
Центральный Комитет отложил свое заседание
на неопределенное время.

Близ площади Александра Невского, у Невы
Луис Армстронг все еще поет песенку «Мэкки-Нож»
для блестящих нейлоном коленок в баре гостиницы «Москва»,
и реклама пива «Larin Kulta» вспыхивает и гаснет,
как неумирающая мечта.

Гиды на экскурсионных теплоходиках
тщетно пытаются внести порядок в историческую мешанину,
их простуженные голоса мешаются с криками чаек,
голубь залетает в Исаакиевский собор
и свободно реет над головами посетителей.

Ленинград сбросил свою солдатскую шинель,
кто-то кинул камень из толпы
в сторону шеренги мафиозных «Мерседесов» у гостиницы
«Европа».

Что из того, что Санкт-Петербург вернул себе старое имя?
История продолжается.

Jerusalem

Nu har också jag lutat mitt trötta huvud
mot klagomuren i Jerusalem
Länge stod jag med pannan
mot den skrovliga tempelmuren:
Hur många böner, förhoppningar och önskningar
har inte gråtits in i stenarna genom seklen?
Tung och trött av sorg
står muren där — ett monument över våra fåfånga önskningar.
För de trosvissa är muren en dörr, en öppning:
på andra sidan hägrar paradiset, Guds underbara tempel.
För dom som ser Guds ljus tränga ut där vi andra bara ser lera
är muren ett insegel, ett förebud om en nåd
som vi andra aldrig kan delaktiga av
Dock
förenade står vi intill muren: troende och icke troende
Vår smärta och vår längtan har vi gemensam
liksom drömmen om en möjlig befrielse
Iakttaga av Internets spejande kameraöga
står vi sida vid sida intill drömmarnas mur
viskande våra mest privata hemligheter.
Finns längst in i muren
ett bultande hjärta?

Иерусалим

Вот и я обнажил свою голову
перед Стеной Плача в Иерусалиме.
Долго стоял я лицом к лицу
перед грубой стеной храма.
Сколько молитв, надежд, упований
было вплакано в эту стену за столетия!
Отяжелевшая, усталая от печали,
стена стоит здесь — памятник наших тщетных стремлений.
Но для истинно верующих
это не стена, а врата, пролом
в сияющий по ту сторону дивный храм божий.
Для тех, кто видит божественный свет
там, где мы видим лишь глину,
стена есть знак, обещание милосердия,
которому мы, посторонние, не причастны.
И все-таки
Мы стоим вместе перед этой стеной, верующие
и неверующие,
наша боль, наши устремления едины,
как мечта об освобождении.
Под бдительным оком камеры Интернета
стоим бок о бок у стены мечтаний,
шепча беззвучно каждый о своем.
И кажется нам, что в недрах стены —
пульсирующее сердце.

Nicosia

En imaginär flod flyter genom Nicosia:
en flod av sorg och längtan.
Den flyter mellan de venetianska murarna
tvärs igenom Frihetstorget.
Den flyter förbi gränspoliserna vid Ledra Palace
där världen tar slut och FN tar vid
Den slussar sig upp upp mot bergen
och störtar sedan ner mot Kyrenia
och det väntande havet:
Thalassa! Thalassa!
Deniz! Deniz!
Ingen kan stoppa denna flod
för den strömmar genom människornas hjärtan;
den finns i deras ögon och drömmar
Den gröna linjen
är en kniv som skär genom Nicosia
med sina vaktorn och gränspatruller
men genom vattnet kan den inte skära
Inte heller taggtrådshärvorna kan hindra floden av längtan
Det är bara människornas kroppar som ännu kan kontrolleras
men inte deras tankar
Det är bara i passen som man forfarande kan skilja på
grekcyprioter och turkcyprioter
Men ingen ockupationsarmé kan förhindra
att de tillhör samma jord och samma berg och samma dröm
Havet är ett och odelbart
och låter lika vackert på grekiska som turkiska:
Thalassa! Thalassa!
Deniz, Deniz!

Никосия

Незримая река
протекает сквозь Никосию —
река горя и страстной надежды.
Она течет меж старых венецианских стен,
через площадь Свободы,
минуя пограничный пост у дворца Ледра,
там, где кончается мир и начинается ООН,
через все преграды и зашлоты она течет даже в гору,
чтобы низвергнуться потом в сторону Кирении
и ожидающего моря.

Таласса! Таласса!*

Дениз! Дениз!**

Никто не в силах остановить эту реку,
ток ее сквозь людские сердца.
отблеск ее — и в глазах, и в снах:
зеленая линия!

Нож, рассекающий Никосию!

Сторожевые вышки, пограничные патрули.

Но как нож не может разделить воду,
так не могут витки колючей проволоки
стать преградой человеческой воле.

Человек во плоти может быть задержан
на контрольно-пропускном пункте,
но кто остановит его мысль?

В паспортах они различаются:

киприоты-греки, киприоты-турки,
но кто помешает им принадлежать
одному и тому же миру,

одним и тем же горам,
жить одними и теми же мечтами?

Море едино и неделимо,

имя его звучит одинаково красиво
по-гречески и по-турецки:

Таласса! Таласса!

Дениз! Дениз!

---

*Море (греч.) **Море (тур.).

Hiroshima

Dagen som Pakistan testade sin atombomb
var vädret i Hiroshima lika klart och vackert
som den 6 augusti 1945
då "Ndola Gay" syntes som en liten silverprick på himlen.
Av kulturella skäl avstod man ju från att bomba Kyoto
som sades "tillhöra mänskligheten och inte Japan".
Med Hiroshima förhöll det sig annorlunda.
Den tillhörde bara människorna som levde sina liv där
fram till kl. 08.15 då silverpricken släppte ett litet ägg
som fick själva solen att förmörkas.
På atombombsmuséet finns fotografier av människor
som bara lämnat skuggan av sig själva kvar.
Där finns abstrakta trådkulpturer som en gång varit cyklar.
På stora videoskrmar lyfter "Ndola Gay" från sin bas gång på gång
med sin dödsbringande "Little boy".
På väggarna uppmanar skyltar på olika språk:
Rör vid föremålen! Ta på dem!
Jag ser skolbarnen i sina blå uniformer som rinner som porlande bäckar
genom muséet
försiktigt sträcka fram händerna och rycka tillbaka dem igen
som om de bränt sig, blivit besmittade
Ändå en kluven längtan att komma så nära som möjligt;
att försöka förstå, att bistå de ohjälpligt förlorade.
Som om fakta inte räckte:
Klockorna stannade på 08.15.
Detonationshöjd: 600 meter.
Resultat: 200.000 döda, eldstormar och radioaktiva askregn.
Kapten Paul Tibbets rapporterade från "Ndola Gay":
"Uppdraget lyckligt slutfört".
Idag är Hiroshima blomstrande och dynamiskt.
På seeingbåtarna berättar guiderna om katastrofen
medan familjer dukar upp till picknick på stränderna.
Och vädret är lika vackert
som den 6 augusti 1945

Хиросима

В тот день, когда Пакистан испытал свою ядерную бомбу, погода в Хиросиме была безоблачно ясной, точь-в-точь как 6 августа 1945 года, когда «Энола Гей» возникла серебряной точкой в небе. По культурным соображениям решено было воздержаться от бомбежки Киото, который считался «принадлежащим не только Японии, но и всему человечеству».

С Хиросимой же было иначе, она принадлежала только тем, кто проживал в ней свои жизни вплоть до 8.15 утра, когда серебристая птичка снесла яичко, затмившее солнце.

В Атомном музее есть фотографии людей, от которых остались лишь тени, там есть абстрактные железные скульптуры — то, что было когда-то велосипедами.

На большом видеозэкране «Энола Гей» поднимается вновь со своей базы со своим смертоносным «Малышом».

Надписи на стенах гласят: «Трогайте экспонаты! Берите их в руки!» Я видел здесь школьников в их голубой униформе, вереницы их струились по музею, как журчащие ручейки.

Они осторожно протягивали к экспонатам свои ручонки и отдергивали их, словно обжегшись, и вновь старались подойти ближе, сиюсья представить себе масштабы утрат, хотя достаточно впечатляют и голые факты: часы остановились в 8.15, высота, на которой произошел взрыв — 600 метров, результат: 200 тысяч погибших, огненный смерч и дождь радиоактивного пепла.

Командир Пол Тиббетс рапортовал с борта «Энолы Гей»: «Миссия выполнена успешно».

Хиросима сегодня — цветущий и динамичный город, на экскурсионных кораблицах гиды рассказывают о катастрофе, туристы сбрасывают на скамейки свои прогулочные плащи, потому что погода прекрасная, солнечная, точь-в-точь как 6 августа 1945 года.

Jordens medelpunkt

Varför skulle inte Horndal vara världens medelpunkt?
Varje människa står ensam på jordens hjärta
vare sig hon står i kö
i Oscarssons ICA-butik eller i New Yorks tunnelbana.
Varje människa är innesluten i sitt eget liv
hör blodet susa i öronen, hjärtats orubbliga slag.
Livet är sig alltid likt
fast det klär ut sig på olika sätt, tar sig olika åtbörder
på olika orter
Kanske
är det rent av lättare att fördrå livet i den indiska byn
där rollerna på förväg är fördelade, livsmanuskriptet författat
än här i Horndal där det åtminstone är teoretiskt möjligt
att bryta upp och ge sig iväg?
Men ändå förblir nog de flesta bofasta där de är.
Det är inte de stora upptäckterna
som förankrar oss i tillvaron utan de små.
Att kunna tyda tecken.
Att veta något om de spår som tiden lämnat
Att veta var smultronen växer.
Om det blir lingon nere vid sjön till hösten.
Den som reser jorden runt får lätt skavsår på nädhinnorna.
De ena synen förjagar den andra.
Men den som lever långsamt i ett stilla landskap
gör kanske en längre resa.
Under varje sten gömmer sig dolda världar
lika hisnande som de städer som om natten glöder under
flygplansvingen
Ett kantarellställe kan lysa upp mer
än en miljonstad
Livet har liksom länstrafiken sin egen tidtabell.

Середина земли

Почему бы не считать Хорндал центром земли,
если каждый отдельный житель планеты
может видеть себя ее центром,
находясь в супермаркете Оскарссона
или в нью-йоркской подземке?
Каждый человек упакован в свою собственную жизнь,
слышит биение собственной крови в ушах,
настойчивые толчки своего сердца,
так по-разному отдающиеся
в разных областях тела.
Может быть, было бы легче провести жизнь
в какой-нибудь индийской деревне,
где все житейские роли расписаны заранее,
чем хотя бы здесь, в Хорндале, где при желании можно
все поломать и перевернуть?
Но в большинстве своем люди предпочитают
оставаться там, где они живут,
не великие знания, а малые
служат нам якорем в жизни:
уметь читать вывески,
что-то знать о пройденных тропках,
знать места, где растет дикая земляника.
Путешествующие вокруг света
могут натрудить сетчатку своих глаз,
глядя на пятки впереди идущего,
но тот, кто живет тихо и неспешно,
проделает, может быть, больший путь,
ибо под каждым камнем для него скрыты миры,
трепетно мерцающие, как города под крылом самолета,
лоскут земли может светиться ярче, чем миллионный город.
Жизнь, как Метрополитен Транзит,
имеет собственное расписание!

Lantliga sysslor

Långsam dag på landet: bakar bröd och städar ur garderober.
Alla dessa paltor; är det verkligen mina?
Små nätta kostymer i givakt på sina galgar —
vilken liten herre har väl burit dem?
Och dessa utsvängda beatlesbyxor — har jag haft dem?
Där en snygg manchesterkavaj!
Jag minns att jag köpte den på Tenerife för tjugofem kilo sedan
Jag vårdade en skilsmässa och skrev på förordet till "Fotspår" —
fotvandrade på Teides snöklädda sluttning.
Varje klädesplagg har sin egen historia, sina namn och årtal.
Garderobsmörket ruvar på minnen, försuttna möjligheter,
förälskelser.
Jag går i mina fickor och hittar tändsticksaskar, telefonnummer,
komihåglappar.
Men kom jag ihåg?
En stund inandas jag doften av det förgångna; smakar av livet som en
voyeur.
Sen stoppar jag resolut ner hela byket i svarta sopsäckar
där det förflutna hör hemma.
Dags att ta ut brödet ur ugnen!

Сельские заботы

Неспешны в провинции дни: выпечь хлеб, перебрать старый шкаф...

Все вот эти одежды — неужто мои?

Опрятные костюмчики на распялках —
что за маленький джентльмен надевал их?

Эти брюки расклешенные, в стиле «Битлз» —
неужели натягивал я?

А пиджак из вельвета доселе глядится неплохо!

Я купил его, помнится, в Тенерифе, лет десять назад,
я тогда оформлял развод и писал предисловье к «Шагам»,
совершая прогулки по заснеженным склонам Тайде.

За каждой вещицей история: имя и дата.

В полусумраке шкафа витают грезы
об утратах, возможностях, увлечениях.

Запускаю руки в карманы — нахожу там спичечные
коробки,

листки с телефонными номерами, заметки для памяти.

Но помню ли я?

На мгновенье вдохнул я аромат былого,
загляделся в щелку, как тот,
кто возбуждается от созерцания
чужих любовных утех.

И вот уже я решительно смахиваю весь этот мусор
в контейнер,

где прошедшему — самое место.

Время хлеб вынимать из печи!

Tidens gång

Åren går
Man märker på sina barn att man växer
och på det tilltagande intresset från begravningsbyråerna.
Har du ordnat med vita kuvertet?
Förr somnade jag ofta med min dotters lilla fot i min hand
men vem vågar göra det idag?
I drömmen
kommer livet tillbaka starkt och ocensurerat:
I natt var jag med om en filminspelning
Jag såg mina föräldrar sitta i en 40-talsvåning
medan jag själv kröp omkring på golvet
och lekte med ransoneringskuponger.
Utanför de mörklagda fönstren fanns kriget
Men det kom aldrig in i våningen
där jag byggt en koja av mörkläggningsskärmar
Minnena sitter kvar som stickor i fötterna
En del värker och gör fortfarande ont
Det man levt går aldrig ur kroppen
I drömmen drar man hela livet med sig
som en väldig fisketrål
I gryningen vaknar jag
med en söt smak av sorg munnen

А время идет

Годы проходят.

Глядя на собственных детей, замечаешь что постарел.

Взгляд почему-то задерживается
на вывесках погребальных контор.

Оставил ли ты распоряжения в белом конверте?

Было время, я любил засыпать, держа в руке
маленькую ножку моей дочки,
но кто делает это теперь?

Во сне

жизнь возвращается стремительно, бесконтрольно.

Этой ночью я оказался на киносъемке,

я увидел моих родителей в квартире сороковых годов,
сам же я ползал по полу,

играя с продуктовыми карточками.

По ту сторону затемненных окон была война,

но она никогда не проникала в наш дом,

где я сооружал себе убежище

из маскировочных штор.

Воспоминания — как занозы в ногах,

доселе болят и цепляются.

Пережитое никуда не уходит из твоего тела,

во сне ты тащишь всю свою жизнь за собой,

как мощный рыболовный траулер.

Просыпаешься утром — сладкий вкус печали во рту.

Körsvennen i Delfi

Blickstill
står körsvennen i Delfis museum
på segervagnen under triumfvarvet:
Rak i ryggen och utan att spänna en muskel
är han sinnebilden för den harmoni
som övervinner tiden och döden
— hans egen och vår.
Oberörd av det tillfälliga segerruset
håller han tömmarna samlade i sin vänstra hand.
Hans tunika hänger i tunga veck
som vidrördes den inte av fartvinden.
Anletsdragen är fortfarande lika vackra och frånvarande
som när de en gång skulpterades till Polyzalos ära
Ögonen med de vakna pupillerna
ser på oss tvärs genom tidens fångelse
Att behålla sitt lugn mitt i livets virvlar
är vad körsvennen i Delfi lär
Att inte låta sig förledas av ögonblickets seger eller nederlag
Att stå rak och stark i livets olika skiften
Att med fast hand styra det obändiga
livet

Дельфийский колесничий

Доныне в глазах
статуя в Дельфийском музее:
на победной колеснице, под триумфальной аркой
стоит он — прямая спина, ни единый мускул не дрогнет
эмблема гармонии проходящей сквозь время и смерть —
его и нашу.

Не упиваясь преходящей победой
он держит вожжи в левой руке.
Его туника свисает тяжелыми складками
словно ее не касается встречный ветер.

Черты лица его прекрасны и отрешенны
словно был однажды вылеплен в память пелазгов.
Его глаза с пронзительными зрачками
глядят прямо на нас из тюрьмы времени.
Сохранять спокойствие в жизненном водовороте —
вот чему учит нас колесничий в Дельфах.
Не дать себе соблазнить и смутить
преходящей победой или пораженьем
стоять высоким и сильным во всех паденьях и взлетах
крепко сжимая вожжи этой неуправляемой жизни

Havet minns

Nu vältrar havet in
med sina drunknade sjömän, sina minnen, sin längtan –
Vitskummande galopperar vågorna in och brister på stranden
med sin last av vrakgods och sönderbrutna åror
Också ditt liv ligger där i smulor
bland sjögräset och tången;
alla dina drömmar och misslyckanden.
Havet är ett väldigt akvarium
där allt är här och nu.
Inte ett ord du uttalat är glömt
Inte en rörelse osedd
Havet minns och himlen minns
när de speglar sig i varann.
Vad gällde dina timmar på jorden?
Var det hudens magi hos en kvinna?
Några ord ur en dikt som brände dina läppar?
Men tiden har inte tid med medlidande.
Ditt liv är redan historia.
Och de vitskummande vågorna upphör aldrig
att avsiktslöst brista på stränderna.

Море помнит все

Нынче море выходит из моря
Со всей ее памятью всеми страстями погибшими моряками
Белоголовые волны скачут взрываются у берегов
Выбрасывая остатки расщепленных лодок и весел.
И жизни твоей обломки также валяются тут
Среди просоленных щепок и прочей разметанной дряни —
Обломки надежд мечтаний обид.
Море — гигантский аквариум
Где все в наличье, все живо.
Где ни одно словечко, что ты сказал — не забыто,
И ни единый жест твой незамеченным не остался.
В себе отражая небо, море помнит все.
Что она, жизнь твоя?
Нежная кожа женщин, к которым ты прикасался?
Несколько слов поэзии, тебе опаливших губы?
Мечта, которую тщетно мечтал ты сделать реальностью?
Время не ведает сострадания..
Жизнь твоя уже принадлежит истории.
Белоголовые волны вовек не устанут твердить:
«Все проходит проходит ничто не вернется».

Flyktfåglar

Varifrån kommer alla fåglar i Sofia?
Tidigt på morgonen väcker de mig
där de sitter i tusental i lövmassorna utanför hotell Bulgaria.
Man säger att de kommer från Kosovo!
De är flyktfåglar undan bomkrevaderna.
I stora svarta moln har de lyft över bergen
och sedan slagit sig ner här i friden i Sofia.
Men hur ska vi få dem att återvända?
Fåglar och poeter kommenderar man förgäves.
Likt fria vågor till havs
beger de sig vart de har lust.
Ändå kvarstår frågan:
Hur ska vi få dem att flyga tillbaka
till de tysta träden i Kosovo?

Птицы

Почему так много птиц в Софии?
Каждое утро они будят меня
сидя на деревьях вокруг отеля «Болгария».
Люди говорят: эти птицы — изгнанники,
они прилетели из Косово!
Бомбы заставили их лететь над горами
черными облаками
сюда в безопасное место.
Как мы вернем их обратно?
Птицы не слышат приказов, не слушаются поэтов!
Как волны вольные моря,
свой путь выбирают сами.
И все же вопрос остается:
как вернуть нам птиц
в тихие рощи Косова?

Kriget

Natten när kriget bröt ut
smekte din lilla hand
lätt som en fjärilsvingemin arm

Tysta låg vi bredvid varann:
Min 50 års kropp bredvid din 17 månaders.
Ditt liv i lä av mitt

medan bombluckor öppnas över
Bagdad
och tusentals fjärilar
fladdrar ut i natten

Война

В ночь, когда разразилась война
Я почувствовал: пвоя маленькая ручонка
Легкая и нежная словно крыло бабочки
Сжала мой локоть
Тихо лежали мы рядом —
Мое пятидесятилетнее тело рядом с твоим —
Одиннадцатимесячным.
Жизнь моя прикрывала твою
Между тем как стаи бомбардировщиков плыли над Багдадом
Оставляя бабочек в кромешном мраке

Innehåll

Vad en ensam poet förmår	4
Auktion	6
Livet	8
Språnget	10
Min spegelbild	12
Karriär	14
Intertextuellt	16
Om vissa saker, älskade	18
Döden	20
Stenhjärta	22
Rötter	24
Drömmen	26
Stora förlåtelsedagen	28
Dubbel bokföring	30
Årstiderna	32
Varför lyser inte solen över Lysekil?	34
Snabbis	36
Motljus i Helsingfors	38
St Petersburg, juni 1997	40
Jerusalem	42
Nicosia	44
Hiroshima	46
Jordens medelpunkt	48
Lantliga sysslor	50
Tidens gång	52
Körsvennen i Delfi	54
Havet minns	56
Flyktfåglar	58
Kriget	60

Содержание

Что может поэт?	5
Аукцион	7
Жизнь	9
Прыжок	11
Мое зеркальное отражение	13
Карьера	15
Интертекстуальность	17
В чем-то, любовь моя... ..	19
Смерть	21
Каменное сердце	23
Корни	25
Мечта	27
Великий Прощенный день	29
Двойная бухгалтерия	31
Времена года	33
Почему не сияет солнце в Лайсекиле?	35
В спешке	37
Прямой свет в Хельсинки	39
Санкт-Петербург, июнь 1997	41
Иерусалим	43
Никосия	45
Хиросима	47
Середина земли	49
Сельские заботы	51
А время идет	53
Дельфийский колесничий	55
Море помнит все	57
Птицы	59
Война	61

Курман П.

Дельфийский колесничий: Стихотворения (на шведском и русском языках). Перевод И. Фонякова. — Санкт-Петербург: «Геликон Плюс», 2006. — 64 с.

ISBN 5-93682-360-1

© Curman P., текст, 2006

© Фоняков И., перевод, 2006

Петер Курман

ДЕЛЬФИЙСКИЙ КОЛЕСНИЧИЙ

книга стихотворений

Корректор Т. П. Княжицкая
Верстка Е. Мининой
Дизайн обложки А. Массовского

Изд. лицензия № 065684 от 19.02.98
Подписано в печать 05.10.06 г. Формат 84 x 108^{1/32}
Гарнитура Гарамонд. Печ. л. 4. Тираж 500 экз.

Отпечатано издательством «Геликон Плюс»
Санкт-Петербург, В.О., 1-я линия, дом 28

*E-mail: info@helicon.sbp.su
<http://www.helicon.spb.su>*